

## ŠANCE MILION aneb Korunka ke Korunce

V životě můžeme vsadit na ledacos. Někdo vsadí na některá čísla ve sportce, někdo na oblíbený fotbalový klub. Jiný vsadí na to, že nic neriskuje a vytrvale šetří. Někdo spoléhá na jiné lidi, někdo jen na sebe. Daleko lepší je vsadit na to, co řekl Bůh. V Písmu svatém se to Božími přísliby jen hemží. Na nás je, abychom se o Boha opřeli. On je skála a má radost, když mu důvěřujeme a nic nepochybujeme. Kromě Písma svatého, církev schválila i některá zjevení, ve kterých Ježíš zaslíbil velké milosti a dary. Stačí splnit nepatrné podmínky, na důkaz toho, že věříme, a vzít tak Ježíše doslova za slovo. Jedno z takových zjevení je nám blízké v prostoru i čase. V roce 1938 umírá v polském Krakově řeholní sestra Faustýna. Ježíš ji pověřil důležitým posláním a dva poslední papežové nám naznačili slovem i skutkem, že bychom ho neměli přehlédnout. Dovolte tedy pár slov, i když to podle někoho bude nošení dříví do lesa, podle jiných úplná zbytečnost.

### DŮVĚRA

Základem všeho je důvěra. Důvěra pokorná, spojená s lítostí nad hříchy. Důvěra, která se projevuje vytrvalou modlitbou a od Boha mnoho očekává.

### MILOSRDENSTVÍ

Základem je také milosrdenství vůči lidem. Nejlépe pomůžeme druhým, když pro ně vykonáme něco z lásky k Ježíši Kristu. Lepší je vykonat malou věc z lásky k Ježíši Kristu než velikou věc z pouhého lidského soucitu.

### NOVÉ FORMY UCTÍVÁNÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pokud bereme vážně výše zmíněný základ, bylo by chybou nevyužít velkorysou nabídku Božích darů, podmíněnou nepatrnými podmínkami nových forem kultu.

#### 1. Obraz Milosrdného Ježíše

Stačí jedna věta, kterou Ježíš svaté Faustýně řekl: „Slibuji, že duše, která bude uctívat tento obraz, nezahyne!“

#### 2. Svátek Božího milosrdenství

Je to 2. neděle velikonoční a Ježíš slibuje: „Duše, která tento den přistoupí ke zpovědi a k svatému přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ To znamená, že bude ve stejném stavu, jako by byla právě pokřtěná. Svátek Božího milosrdenství se blíží, nepromarněme tuto jedinečnou šanci!



#### 3. Korunka k Božímu milosrdenství

Jedinečné přísliby jsou spojené s touto modlitbou! „Kdo se ji jen jednou pomodlí, dosáhne milosti, i kdyby to byl sebevíc zatvrzelý hříšník. Pokud se ji pomodlí jiní u umírajícího člověka, tento bude zachráněn. Vytrvalou modlitbou této korunky se dá vyprosit vše.“ Kdo neví, jak se tato modlitba modlí, ať se aspoň někdy zapojí do nověny před Svátkem Božího milosrdenství. Budeme se ji modlit po každé mši svaté.

#### 4. Hodina Milosrdenství

Stačí malá chvilka, když hodiny odbíjejí patnáctou hodinu. Mysli na Ježíšovo utrpení a pros ho. Ježíš slibuje: „Vyprosíš vše pro sebe i pro jiné.“ Nastav si mobil, ať ti třetí hodina neunikne.

#### 5. Šíření této úcty

Pomodli se s někým korunku, nauč ho to. Daruj někomu obrázek milosrdného Ježíše. Povzbuď druhé, aby neztráceli naději, aby Bohu důvěřovali. Nestačíš se divit, jak tě Pán bude chránit a opatrovat.

Nakonec heslo, kterým se můžeš řídit: „Korunka ke korunce a získáš víc než milion. Veliké bohatství pro sebe i pro druhé!“

*Požehnané a milostiplné Velikonoce přeje všem O. Pavel.*

## Tajemství kříže (2)

pokračování z minulého čísla

### Kříž jako program

Všechno visí na kříži Ježíše Krista. Kříž vypovídá o tom, jak bychom měli bojovat a ne být sami obětí tohoto boje. Kříž vypovídá o tom, jak máme vítězit a ne jak dobýt vítězství. Je to způsob boje, ve kterém převládá snaha, aby spolu s námi zvítězili i naši odpůrci.

Kříž je odmítnutím scénáře, ve kterém se musí zvítězit nebo prohrát. Kříž znamená odmítnutí nenávisti, nepotřebuje porazit druhého, protože tím by jenom dále pokračovala stejná hra. Zůstávali bychom ve stejném kruhu, v němž se oplácí násilí. Je to kruh, který se ovšem světu zdá normální.

Kříž velmi jasně říká, že je třeba se zlu postavit, ale že zároveň musím unést napětí, mnohoznačnost i bolest, kterou to přináší, místo toho, abych trval na tom, že totéž, co dělám já, mají dělat i druzí. „Nedopusť, aby tě zlo přemohlo, nýbrž přemáhej zlo dobrem,“ říká sv. Pavel (*Řím 12,21*). Kříž nás posunuje od obecně rozšířeného mýtu o spasitelném násilí do nového scénáře spasitelného utrpení.

Na kříži života přijímáme svoji spoluvinu na zlu a na spolupráci s ním, místo abychom si představovali, že stojíme na jakémsi piedestalu morální nadřazenosti. Ježíš se s námi ztotožnil tím, co Pavel učil: „Všichni zhřešili“ (*Řím 5,21*) a Beránek Boží byl tak pokorný, aby Bůh „s tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem“ (*2 Kor 5,21*), zatímco my předstíráme, že stojíme vysoko nad tím vším.

To, co nás tajemství kříže učí, je, jak se postavit proti násilí, aniž bychom se stali nenávisť, jak se postavit proti zlu, aniž bychom se sami stali zlem. Cítíte, jak jste napínání oběma směry – k Boží dobrotě i k uznání své spoluúčasti na zlu? Podíváte-li se na sebe v té chvíli, budete se cítit ukřižovaní, visíte uprostřed, bez vyřešení situace, váš vlastní život je paradox Bohem udržovaný v naději (*Řím 8, 23-25*).

Cílem nenásilí je dosáhnout skutečného porozumění mezi námi a údajným protivníkem, nikoliv ho ponížít či porazit. Uspadá nám to usmíření, ale nese to s sebou, bohužel, nejspíš i to, že musíme, stejně jako Ježíš, zaplatit cenu za toto usmíření, aby se „dva mohli stát jedním“ (*Ef 2,13-18*). Každé náboženství dělá ve svých nejlepších chvílích jednoho ze dvou!

To, co nám tajemství kříže zjevuje, je poznání, že náš protivník není takovým zlem, že je spíše symbolem onoho mnohem většího zla, jehož je on či ona obětí! Přemýšlejte o tom, prosím. Tajemství kříže přináší velkou schopnost empatie a odpuštění a je zřejmě znamením „splynutí“ s Bohem. Na kříži jsme ochotni nést tíhu lidského zla, jehož jsme my všichni obětmi i spolupachatelé. Jo to finální projev solidarity s lidstvem.

Sami to však nejsme schopni dokázat. Dokážeme to jen tehdy, když se hluboce ztotožníme s Ukřižovaným a s ukřižovaným lidstvem. Potom Ježíš koná v nás, skrze nás, s námi

a pro nás. Potom jsme se stali jeho „novým stvořením“ (*Gal 5,14-16*) a zcela novým druhem lidské bytosti.

V tom spočívá jedinečné zjevení křesťanství. Mnohé sdílíme s řadou jiných náboženství, ale žádné jiné světové náboženství nepřináší zjevení kříže. Je to zjevení, protože to není něco, k čemu by se mohla vlastním úsilím dobrat racionální kalkulatívni mysl. Jediné, čeho je schopna, je vyjít tomu na půl cesty naproti.

Tajemství kříže říká, že lidská existence není dokonale konzistentní, ale není ani v naprostém chaosu. (My pro něj používáme filozofické pojmy postmodernismus, nihilismus, ateismus). Lidská existence je plná protikladů. Unést tyto protiklady spolu s Bohem, s Ježíšem znamená být křesťanem a podílet se na spáse světa (*Kol 1,24*). Jsme zvaní k tomu, abychom „odpustili“ skutečnosti, že je taková, jaká je. Kříž podpírá střed. Cenou, kterou zaplatíte za to, že v sobě, v druhých a ve světě udržujete pohromadě protiklady, je vždycky nějaká forma ukřižování. Ale dar, který za to dostáváte, i dar, který můžete nabízet, spočívá v tom, že - přinejmenším ve vás – „všechno má své místo“.

*Podle knihy Richarda Rohra: Skryté věci (Písmo jako spiritualita)*  
Jaromír Mikušek

## Slovo života

duben 2011

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ (*Mk 14,36*)

Ježíš je v olivové zahradě, na místě zvaném Getsemany. Nastala tolik očekávaná chvíle. Jde o klíčový okamžik celého jeho života. Padne na zem, úpěnlivě prosí Boha, kterého oslovuje s důvěrnou něhou „Otcě“, aby ho ušetřil „tohoto kalichu.“ Tato slova vyjadřují jeho utrpení a smrt. Ježíš prosí, aby ho tato hodina minula... Ale nakonec se zcela odevzdává Otcově vůli:

„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“

Ježíš ví, že jeho utrpení není ani náhodná událost, ani pouhé rozhodnutí lidí, ale Boží záměr. Bude obžalován a zavržen lidmi, avšak „kalich“ přichází z Božích rukou. Ježíš nás učí, že Otec má s každým z nás svůj láskyplný záměr a každého miluje osobní láskou. Věříme-li v tuto lásku a odpovídáme na ni svou láskou – což je podmínka – obrátí Otec každou věc v dobro. Ježíšovi se nic nestalo náhodou, ani utrpení a smrt.

A potom přišlo Vzkříšení, jehož velký svátek oslavujeme v tomto měsíci.

Příklad Ježíše Zmrtvýchvstalého musí být pro náš život světlem. Vše, co nás potká, co se stane, co nás obklopuje, a také vše, co nám způsobuje bolest, musíme umět vnímat jako Boží vůli, ve které se projevuje jeho láska k nám, nebo jako Boží dopuštění, ve kterém se stejně tak projevuje jeho láska.

Tehdy bude mít v životě všechno smysl, všechno bude nesmírně užitečné, i to, co se nám v dané chvíli zdá nepo-

chopitelné a absurdní, včetně toho, co nás - stejně jako Ježíše - může uvrhnout do smrtelné úzkosti. Postačí, když spolu s ním dokážeme v plné důvěře v Otcovu lásku opakovat:

**„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“**

Jeho vůle znamená žít, děkovat mu s radostí za dary života. Někdy ale rozhodně není taková, jak ji vnímáme: skutečnost, před kterou musíme rezignovat, zvláště tehdy, když se setkáme s bolestí; není to ani jednotvárný sled událostí probíhajících v našem životě.

Boží vůle je jeho hlas, který k nám neustále hovoří a zve nás. Je to způsob, jímž nám Bůh vyjadřuje svou lásku, aby nám daroval plnost svého Života.

Mohli bychom si ji představit jako slunce, jehož paprsky znázorňují Boží vůli pro každého z nás. Každý kráčí po jednom paprsku, který se liší od paprsku jiného člověka, i když je to stále paprsek slunce, tedy Boží vůle. Všichni tak konáme jednu jedinou vůli, Boží vůli - ta je však pro každého odlišná. Čím více se paprsky blíží ke slunci, tím více se přibližují sobě navzájem. Podobně je tomu i s námi: čím více se stále dokonalejším plněním božské vůle blížíme k Bohu, tím více se blížíme sobě navzájem, až budeme všichni jedno.

Žijeme-li takto, může se všechno v našem životě změnit. Místo abychom šli k lidem, kteří jsou nám sympatičtí, a měli rádi pouze je, můžeme přicházet ke každému, jehož Boží vůle postavila vedle nás. Místo abychom dávali přednost tomu, co se nám více zamlouvá, můžeme jít vstříc tomu, co nám radí upřednostnit Boží vůle. Jsme-li zcela ponořeni do Boží vůle daného okamžiku („co ty chceš“), přivede nás to k odpoutanosti od všech věcí i od vlastního já („ne co já chci“). Takovéto odpoutanosti nedosáhneme až tak jejím úmyslným vyhledáváním, ale přijde sama, hledáme-li Boha a nic jiného. Tehdy bude radost úplná. Stačí se pohroužit do okamžiku, který právě probíhá, plnit v něm Boží vůli a opakovat:

**„Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“**

Uplynulý okamžik už není, budoucí nám ještě nepatří. Připomíná to cestujícího ve vlaku: aby došel k cíli, nechodí sem a tam, ale sedí na svém místě. Stejně tak máme i my klidně zůstat v přítomnosti. Vlak času se pohybuje sám od sebe. Boha můžeme milovat jen v přítomnosti, která je nám daná, svým rozhodným, bezvýhradným a činorodým „ano“ jeho vůli.

Milujme tedy úsměv, který máme darovat, práci, kterou máme odvést, auto, které máme řídit, jídlo, které máme připravit, akci, kterou máme uspořádat, milujme člověka, který trpí vedle nás.

Ani zkouška ani bolest nám nemusí nahánět strach, pokud v ní spolu s Ježíšem dokážeme rozpoznat Boží vůli, neboli projev Boží lásky ke každému z nás. Můžeme se dokonce modlit: „Pane, dej, abych se ničeho nebál, protože všechno, co se stane, není nic jiného než tvoje vůle! Pane, dej, abych po ničem netoužil, protože nic není více hodné touhy než tvoje vůle.“

Na čem v životě záleží? Na tvé vůli záleží.

Dej, ať se ničeho nepolekám, protože ve všem je tvá vůle.

Dej, ať se ničím nechlubím, protože všechno je tvá vůle.

*Chiara Lubichová*

## Charita informuje



Informace z Charitního šatníku

Milí čtenáři,

obracím se na Vás jménem celého kolektivu Charitního šatníku, abych Vás touto cestou informovala jednak o činnosti charitního

šatníku a zároveň poděkovala za přízeň a podporu, kterou nám věnujete. Dovolte mně, abych v krátkosti představila charitní šatník těm, kteří jej ještě neznají.

Charitní šatník je dobrovolnickým projektem Charity Valašské Meziříčí. Své sídlo má na ulici Zámecká v Krásné v budově Denního centra a Noclehárny pro lidi bez domova. Pro lepší orientaci uvádím, že sídlí v těsné blízkosti valašskomeziříčské mlékárny.

Co všechno přijímáme do charitního šatníku? Je to hlavně oblečení - dětské, dámské, pánské. Dále obuv, hračky, knihy, nepotřebné nádobí, deky, příkrývky, nábytek, zkrátka to, co je již pro Vás nepotřebné a druhým to ještě může být k užítku. Často se na nás lidé obracují s dotazem, zda mohou v létě dovézt zimní oblečení a naopak. Ano, samozřejmě. Není potřeba rozlišovat věci na sezónní. Podmínkou však je, aby všechno bylo čisté a funkční, např. zipy apod.

Všechny Vaše darované věci chodí dobrovolnice dvakrát týdně třídit. Co se s těmito věci dál děje? Část jich zůstává (zejména obuv a oděvy) v našem Charitním šatníku a za symbolické ceny jsou nabízeny všem potřebným - lidem v nouzi, v těžké životní situaci, lidem bez domova. Rodiny a jedinci, kteří se ocitli v tak těžké životní situaci, kdy je ohrožena jejich existence a fungování, mají možnost odebrat potřebné věci zdarma. Některé věci, zejména látky, knoflíky a vlny, putují do chráněných dílen (například ve Chvalčově).

Další část věcí se balí a připravuje na odvoz do humanitárního skladu v Diakonii Broumov. Zde opět tyto věci dobrovolníci třídí. Velká část zůstane zde v České republice pro případ katastrof, jako jsou povodně, požáry a podobně. Část věcí putuje do zahraničí, například do dětských domovů na Ukrajině, do Afghánistánu a do jiných zemí, kde sužuje lidi velká chudoba a nedostatek.

Výtěžek z charitního šatníku je použit na pokrytí jeho nákladů, na nájem a na elektřinu.

Odvoz oděvů do Diakonie Broumov se v loňském roce uskutečnil pětkrát. Celkem bylo vyexpedováno 32,5 tun oblečení.

Pro úplnost uvádím provozní dobu v Charitním šatníku. Oblečení přijímáme vždy ve všední dny od pondělí do pátku. Přičemž pondělí až čtvrtek probíhá příjem věcí

od 8.00 do 15.00, v pátek od 8.00 do 12.00. Výdej probíhá vždy v úterý, ve středu a čtvrtek od 9.00 do 14.00 hodin. V případě zájmu o další informace můžete volat na tato telefonní čísla: 571 620 997, 739 706 634, 739 706 574, 737 401 368.

Na závěr mně dovozte, abych poděkovala všem našim dárčům, kteří do charitního šatníku svými dary přispívají, a dobrovolníkům, bez kterých by se činnost v charitního šatníku neobešla.

Dále bych chtěla toto cestou poděkovat za spolupráci a za sbírku oděvů, hraček a jiných věcí, kterou pro charitní šatník v loňském roce zorganizovalo vedení Základní církevní školy Salvátor a Základní škola Křížná. Věřím, že tato spolupráce bude pokračovat i v letošním roce.

*Za kolektiv Charitního šatníku  
Hana Sulovská*

**Novinky z Klubu Zeferino při Charitě Valašské Meziříčí** Milí farníci, nedávno jsme Vás v Životě farností podrobně informovali o činnosti našeho klubu pro romské děti. Dnes bychom chtěli uvést několik nových aktivit, kterých se účastníme.

Protože jsme se v poslední době věnovali výhradně aktivitám se školními dětmi, chtěli jsme dát také prostor dětem předškolním a jejich maminkám. V klubu Zeferino jsme letos otevřeli klub maminek ve spolupráci s Emcécem (mateřským centrem), jehož pracovnice Lidka Těžká k nám dochází a vede program s maminkami. Maminky sem docházejí ve čtvrtky se svými předškolními dětmi. Tak například jsme malovaly na trička a maminky byly rády, že mohly svým dětem namalovat pěkné obrázky. Naučily se také spravit si rifle na šicím stroji, malovaly na hrnečky, vyrobily si vlastní náušnice a náramky. Maminky si samy řeknou, co by rády dělaly a společně naplánujeme program na celý měsíc. Mezitím se pracovnice klubu věnují přípravě a hře s předškolními dětmi. Dobré je, že se maminky setkávají a při práci si mohou popovídat o svých problémech a svých zážitcích.



**Zlínský kraj**

V rámci Mezinárodního dne Romů proběhl u nás v pátek 8. 4. 2011 přímo ve škole Masarykova den otevřených dveří, na který jsme pozvali veřejnost, zejména maminky s předškolními dětmi.

V rámci oslav proběhla v páteční odpoledne bohoslužba, při které zazpívaly děti z pěveckého kroužku Ivana Kandráče.

Od ledna tohoto roku spolupracujeme v ZŠ Masarykova se zpěvačkou Idou Kellarovou, která k nám pravidelně dojíždí, aby s dětmi z našeho klubu nacvičila sborové písně. Tyto písně se chystá uvést na velikonočním benefičním koncertu, na kterém vystoupí právě tyto naše děti. Spolu s nimi zatím odděleně nacvičují stejné písně také děti z Brna, Ostravy a Slovenska. Chtějí společně koncertovat v Brně, Hradci Králové a Letohradě.

O Velikonoční neděli vystoupí také u nás ve Valašském Meziříčí. Tento benefiční koncert se uskuteční 24. 4. 2011 v 16.30 odpoledne v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Vybrané peníze budou použity jako příspěvek na cestovné pro děti na tyto koncerty.

Rádi bychom Vám připomněli, že aktivity Klubu Zeferino, jedné ze služeb Charity Valašské Meziříčí jsou v tomto roce financovány díky finanční podpoře Rady vlády ČR pro záležitost romské menšiny, Nadaci rozvoje občanské společnosti – projekt Pomozte dětem, Zlínskému kraji (ten podporuje Charitu Valašské Meziříčí již dvanáctým rokem a letos přispěl částkou 125 tisíc korun), Městem Valašské Meziříčí a dalšími dárci a sponzory. Všem za podporu a pomoc patří náš upřímný dík.

*Irena Ševčíková, Kateřina Pechová a Anna Jelínková  
pracovnice Klubu Zeferino*

## ZŠ Salvátor

Tou nejdůležitější věcí, kterou žil v březnu celý druhý stupeň naší školy, byla účast jednotlivých tříd na Orientačních dnech v Domě Ignáce Stuchlého ve Fryštáku. 6. a 7. ročník měl pobyt zařízen od 7. – 9. 3. a 8. a 9. ročník zde pobýval od 28. – 30. 3. 2011. Většina žáků netušila, co na ně ve Fryštáku, čeká a byli jsme opravdu všichni velmi překvapeni. Od prvního okamžiku, kdy jsme vystoupili z autobusu, jsme byli vtaženi do tří denního kolotoče toho nejlepšího programu, jaký jsme kdy mohli prožít. Ani na chvíli nikomu z nás nechyběla televize nebo počítač. Díky skvělým instruktorům a ještě lepšímu počasí budeme na vše dlouho vzpomínat. V rámci projektu, do kterého se naše škola zapojila, se této akce mohli zúčastnit všichni žáci druhého stupně, pokud jim v tom nezabránila nemoc. Žáci si platili pouze jízdné. Byli bychom velmi rádi, kdyby se tato skvělá akce mohla zopakovat i v příštím roce, příp. letech. Již dnes prosíme možné sponzory o příspěvek alespoň na program, protože cena pobytu včetně programu by byla pro mnoho rodičů neakceptovatelná.

Pátek 1. dubna byl dnem, kdy naše škola uspořádala Křížovou cestu pro naši farnost. Čtení jednotlivých zastavení se ujali žáci II. stupně s paní učitelkou českého jazyka, o hudební doprovod se postarali naši Broučci a promítání obrázků si vzal na starost p. uč. Maliňák.

Na tuto akci navázal o víkendu Misijní koláč. Žáci se svými učiteli i rodiči napekli mnohé dobroty, které se pak o víkendu prodávaly. Děkujeme všem, kteří se do této akce zapojili.

Broučky čekají v dubnu další akce, ale o těch až příštím vydání ŽF. Jen jim držme palce, ať vše zvládnou tak dobře jako ty předešlé.

15. dubna se pojedou na Vsetín ukázat naši recitátoři od 1. po 9. třídu. Proběhne již tradiční akce Chrám a tvrz. Přejeme jim mnoho zdaru.

Lenka Adámková

## Život jako dobrý příběh (2)

pokračování z minulého čísla

### ZAŽÍVANÁ BOLEST A POCIT VLASTNÍ SEBEHODNOTY

K pocitu zahanbení nejvíce dochází v období puberty. To je také jeden z důvodů, proč v tomto období děti obtížně odpouštějí svým rodičům a blízkým. Je dobré být si toho vědom. Malé dítě odpouští většinou snadno, obvykle jen stačí „uznat chybu“. U staršího dítěte a dospělého je třeba počítat s tím, že ke zranění nitra dojde mnohem snáz a že způsobí narušení pocitu sebehodnoty. To, co se člověka „dotkne“, spouští pak hněvivou reakci na pošramocení pocitu sebehodnoty, kdy je hněv namířen proti tomu, kdo zranění způsobil. Je dobré druhému dovolit vyjádřit jeho pocity a dát mu najevo, že ho bereme vážně. Můžeme například říci: „Mrzí mě, že ses takto cítil, a vážím si toho, že jsi mi to řekl.“ Důležitou podmínkou v tomto věku pro rozvoj osobnosti je naučit se oddělit od sebe pocit zažívané bolesti a pocit vlastní sebehodnoty.

Odpuštění druhým a smíření se se sebou samým je možné tehdy, když přijmeme, že i součástí našeho života jsou zlé náklonnosti, skutky, postoje.

### SKRYTÉ FORMY ZLA

Existují skryté formy zla, jako je například ctižádost, uspěchanost, peníze, preference jednoho dítěte před druhým, pocit nadřazenosti, předsudky, emoční odstup vůči někomu, kdo nás zranil, přílišné nároky na sebe či druhé... S některými náměty možná hned souhlasíme, není dobré mít pocit nadřazenosti, předsudky, být uspěchaní... Ctižádost, peníze, emoční odstup od toho, kdo nás zranil, patří do života. A mnohý člověk si může pomyslet, co je na tom tolik špatného? Jak posoudit, zda naše ambice, finanční záměry mají správnou míru, jestliže se nám někdy ujištění dostane až za dlouho? Až když například dospělé dítě řekne: „U rodičů jsem byl vždy na prvním místě. Až pak byla jejich práce, další hodnoty. Proto i já si nejvíce cením vztahů.“ Z toho důvodu nemusí v budoucnu očekávat od práce to, co v ní nehledali ani jeho rodiče – třeba uznání od druhých, pocit vlastní sebeúcty, důležitosti.

Ctižádost a peníze jsou nejčastějšími lákadly středního věku. Je dobré se ptát sama sebe, co je v našem všedním dnu pro nás nejdůležitější. Rodič středního věku má nejčastěji děti v adolescentním období. Někdy se děti v tomto věku ptám, co by odpověděly, kdyby za nimi přišel režisér a chtěl o jejich životě točit film. Jaký žánr a hlavní téma by si zvolily? Nejčastější odpověď je, že „o můj život není zájem a já sám ho považuji za všední“. Pokud přijmeme

tuto výpověď v souvislosti s naší výchovou a vztahem, můžeme dostat jiný pohled na sebe a své působení v duši dospívajícího člověka. A co kdyby si rodič položil tuto otázku sám sobě: „O čem by byl současný film mého života? Jakou odpověď by dostal od svých blízkých?“

### ODPUSTIT ZNAMENÁ DÁT NAJEVO, ŽE PATŘÍME K SOBĚ

Je přirozené, že se člověk stáhne, když je druhým zraněn. Obtíž je v tom, že si myslíme, že máme právo v tomto postoji zůstat. Láska se ale obnovuje překonaným zklamáním. V odpuštění je obsažen i návrat blízkého vztahu. Člověk odpustí tomu, kdo je „jeho“. Rodič odpustí dítěti, protože to je jeho dítě. Do emoční blízkosti patří bytostný pocit, tito lidé patří do mého života. Tomáš Špidlík k tomu poznamenává: „Odpustit je zvláštní úkon – vyznává se tím, že jsme jedno, že patříme k sobě. Ten, kdo vůči druhému požaduje spravedlnost, říká: oba žijeme v jednom společném řádu, ty i já. Máme zájem, aby se tento řád zachoval, ale jinak jsme si cizí. Odpuštění je tedy vyznáním jednoty.“ (Špidlík, 2005)

Svědomí se podle filosofa Bubera realizuje sebezkoumáním, vytrváním a smířením. V procesu vyjasňování člověk pochopí podstatu své viny (může jít i o to, co jsme promeškali) a její dosah v životě. Pamatujme na to, že pustit se do procesu sebevyjasňování připadá dnešnímu člověku obtížnější než v minulosti, člověk je více než kdy jindy v minulosti přesvědčen, že se v sobě vyzná. Porušení osobních vztahů zasahuje do života širšího společenství. Lítost a ochota změnit následky viny vede k novému začátku, ke změně v člověku, rodině i společnosti. Být si vědom své viny znamená probudit v sobě člověka, aktivně se zapojit, aby náš svět byl lepším světem. Možná si někdo ze čtenářů během čtení tohoto článku vzpomněl na někoho, s kým se potřebuje smířit, něco vyjasnit a dotyčný již zemřel. Určitě si vybavíte „rozloučení“ sv. Pavla se sv. Štěpánem. Na zemi protivníci, v nebi přátelé.

Nikdy není pozdě dát odpuštění, přijmout jej, trpělivě usilovat o vlastní změnu.

Někdy je však nejvyšší čas.

K čemu bychom na základě této úvahy měli dospět?

### ŽIVOT JAKO DOBRÝ PŘÍBĚH

Vede nás k zamyšlení, jak být dobrými správci svého života. Jde o to, aby náš život byl dobrým příběhem, který navazuje na životy jiných. K tomu patří umět uznat vlastní chyby, aby se mohla uskutečnit změna, a dovolit jiným, aby nás poznali i s našimi slabostmi. Nelitovat se, že uděláme tolik dobra a jako odměnu nám někdo vyčte jediný nedostatek. Jedna žena mi vyprávěla o svém třiatřicetiletém synovi. Vyčítal jí, že mu v dětství nikdy nekoupila velký bublifuk, ale o rok a půl mladší bratr jej dostal. Odpověděla mu, že ji mrzí jeho pocit smutku a nespravedlnosti. Letos k Vánocům mu k vánočnímu dárku přibalila velký bublifuk! Pokud přijmeme, že můžeme stále růst v lásce, přestaneme se trápit, že nejsme dokonalí, že nám druzí působí občas zklamání.

A k růstu dobra mohou pomoci i následující otázky:  
*Jaké nároky kladu na sebe, druhé lidi?  
Jak přijímám, když lidé v mé blízkosti nejsou takoví, jak bych si představovala?  
Kdo žije v mém stínu?  
Dokážu odpustit těm druhým, šťastnějším, úspěšnějším?  
Na koho a na co nemám čas?  
Jaké zklamání potřebuji překonat?  
Komu zavolám, až dočtu tento článek?*

*Z časopisu Nové město – hnutí FOKOLARE,  
přípravila katechetka Ludmila Vránová*

## UPOZORNĚNÍ

Podle rozhodnutí nadřízeného orgánu a předběžné informací o situaci ve výrobě, dovozu a vývozu papíru může být vydávání Katolických novin v tomto roce zajištěno na základě systému pro rok 1967.

Ve smyslu těchto opatření je možné pro první čtvrtletí vydávání časopisu Katolické noviny v maximálním nákladu 70 000 výtisků.

Požádali jsme PNS, aby dodala Katolické noviny do všech míst, kde dosud byli odběratelé, i když v omezeném množství.

Odběratelé Katolických novin, kteří Katolické noviny dostanou, prosíme, aby nebyli sobečtí a půjčili svůj výtisk Katolických novin alespoň jednomu z dosavadních odběratelů Katolických novin, který už Katolické noviny nedostal, aby si tak všichni čtenáři Katolických novin mohli noviny přečíst.

Odběratelé Katolických novin, kteří noviny nedostali, upozorněte, že redakce nemůže rozdělování Katolických novin nijak ovlivnit, a proto prosíme, aby se na ni v této záležitosti neobraceli.

Děkujeme za pochopení.  
Redakce Katolických novin

Snad se čtenáři Katolického týdeníku příliš nevyděsili. Výše uvedený článek je totiž mírně upravený a je z roku 1970. Zveřejnil jsem ho z několika důvodů. Především mi padla do oka a také do srdce velmi sympatická „čítanka“ Katolické noviny 1949 – 1989. Články vybrali a komentářem doprovodili vynikající publicisté Jan Paulas a Jaroslav Šebek.

Knížka má jedinečnou atmosféru. Člověk si projde dějiny socialistického Československa, zavzpomíná si, někdy se zasměje, někdy je mu do pláče. Pokud v čítance najdete nějaký článek, který vás už před léty oslovil jako čtenáře Katolických novin, je to dvojnásobně příjemné. Každopádně, jak píše v úvodu editoři, se při četbě nebudete nudit. Další důvod, proč je zde níže otištěn i úvodník zmíněné knihy, je moje snaha povzbudit farníky, aby opravdu v každé rodině Katolický týdeník byl. Víím, že dnes máme mnoho jiných zdrojů informací a článků s náboženskou tematikou (televize, rádio, internet). Na druhé straně však mohou říct, že Katolický týdeník obsahuje v kostce, o čem by každý katolík měl být informován. Navíc jsem přesvědčen, že jeho úroveň je stále lepší.

*o. Pavel*

## Katolické noviny 1949 – 1989 (ukázky)

Zatímco většina katolických periodik se honosí tím, že je založil nějaký řád či biskup, tak nás založili komunisté. Katolické noviny odrazovaly čtenáře od víry, protože mu ji ukazovaly jako něco nudného a zkostnatělého, ale kardinál Tomášek říkal: Berte ty noviny. Věděl, že až to tady praskne, bude jednodušší z těchto blbých novin udělat nějaké lepší než něco znovu budovat. V roce 1990 byly také Katolické noviny přejmenovány na Katolický týdeník.

*František Reichel (šéfredaktor KT v letech 1995-1996,  
rozhovor pro Jihlavské listy, 16. února 1996)*

SLOVA MÉHO PŘEDCHŮDCE na židli šéfredaktora Katolického týdeníku mohou znít některým uším provokativně. Vždyť na Katolické noviny se každý týden těšily nejen naše babičky. A že by někoho odváděly od víry? To zní jako nesmysl. Nebo, že by byly hloupé? To už hraničí přímo s urážkou samotných čtenářů.

Právě tato provokativnost však může být tou nejlepší pozvánkou k četbě následujících stran. Jak to s Katolickými novinami vlastně bylo? Co když má pravdu František Reichel a zároveň i naše babičky? Co když Katolické noviny byly někdy hloupé a nudné a jindy zase zajímavé a čtivé? Co když v určité době odrazovaly od víry, sváděly na scestí, nebo dokonce přímo vystupovaly proti papeži a biskupům, a jindy byly pravým opakem?

Připravili jsme pro vás malou procházku po čtyřiceti letech tohoto listu od roku 1949 až do pádu komunismu. Dnešní Katolický týdeník je přímým nástupcem Katolických novin, a tak mu zůstali původní čtenáři a zčásti také okruh autorů. I proto jsme na závěr následující procházky zařadili malé ohlédnutí za dvaceti lety Katolického týdeníku. Na podrobnější zachycení a hodnocení této novodobé historie je ještě brzy. Chybí odstup. Ještě pořád jsou v redakci jedinci, kteří pamatují první léta těchto novin, a tak by to bylo vlastně psaní o sobě. Tuto zajímavou exkurzi bude muset udělat až někdo další, kdo přijde po nás.

My vám tak nabízíme alespoň nahlédnutí do historie Katolických novin. Do dané doby budete zasvěceni úvodním komentářem a poté bude následovat jako ve škole čítanka s pestrými ukázkami dobových textů. Někdy to bude procházka smutná, plná smíšených pocitů, jindy naopak radostná. Každopádně si však troufám říci, že se u četby následujících stran nudit nebudete.

*ANTONÍN RANDA, šéfredaktor KT*

## Divadlo pro anděly (1)

Listování ve stejnojmenné (zatím poslední) knize Tomáše Halíka – část první.

### Život jako dialog

Myslím dnes na anděly, nepozorovatelné svědky, mlčenlivé diváky, sledující odkudsi ze vzdálených lóží nebeského amfiteátru naše pozemské hemžení. Co říkají divadlu našich dějin? Baví se dobře? Smějí se? Pláčou? Tleskají? Jsou napnuti?

Jak by asi působil příběh, jehož jsme součástí, viděn z radikálního nadhledu a docela jiné perspektivy, než je ta, s níž jsme natolik srostlí, že ji často s naivní samozřejmostí pokládáme za jedinou možnou a správnou?

Kdokoli z lidí si pro sebe či pro svou skupinu nárokuje monopol na pravdu, už tím samým prozrazuje, že stojí mimo ni. Ani rozumem, ale ani vírou nemůžeme pravdu v její plnosti dobyt a ovládnout. Víra zjevuje pravdu života jako nevyčerpateľné tajemství, hájemství Boží, které nemůžeme „zprivatizovat“. Víra učí žít s tajemstvím, unést břemeno otázek, jejichž plné zodpovězení přesahuje naši kompetenci.

Víra, jak jí rozumím, je schopnost vnímat skutečnost jako oslovení: snaha naslouchat, učit se porozumět, být připraven odpovídat. Jsem přesvědčen, že je to ta vůbec nejvzácnější (a zároveň nejzajímavější, nejdobrodružnější) možnost, kterou lidství skýtá: žít svůj život jako dialog, v stálém naslouchání a odpovídání, žít pozorně a odpovědně.

Víra a nevíra (respektive různé verze víry) nejsou pro mne soubory přesvědčení o metafyzických otázkách, nýbrž prázakladní postoje k životu, žité situace včetně našeho porozumění těmto situacím. Nemít či ztratit víru pro mne znamená nemít či ztratit schopnost a ochotu vnímat život jako dialog.

Víra jako životní postoj spočívající v ochotě naslouchat oslovení, nutně zahrnuje i pra-důvěru ve smysl, který předchází každý lidsky kladený smysl, ve smysl onoho prapůvodního oslovení božským Logem, důvěru v tento Logos sám. Nevíra pak vychází z opačné zkušenosti se světem, se životem: tou je ztráta (nepřítomnost) smyslu, mlčení světa, prožitek absurdity.

V křesťanství jsem našel svůj domov také proto, že v něm tuším možnost obejmout zároveň jak onu obecnou pravdu, tak i určitou pravdu nevíry, možnost vzít vážně i zkušenost Božího mlčení a tragické stránky života.

Už ve svých dřívějších knihách jsem naznačoval, že cílem dialogu víry s nevírou nemá být triumf nad ateismem, nýbrž prohloubení víry tím, že obejmeme a integrujeme i to, co je bolestnou pravdou jistého typu nevíry, ateismu bolesti a ateismu protestu, totiž zkušenost s „Boží skrytostí“. Tu je totiž možno interpretovat buď (ateisticky) jako „smrt Boha“, nebo (mystický) jako „Boží odmlčení“. Temnou noc víry a temnou noc dějin.

Jde mi o to, abychom triumfalismem a lacinými triky sofistickované apologetiky neztratili onu „částecnou pravdu“ těch, kteří odmítají víru jako útěchu, protože nesou kříž velkého utrpení. Utrpení ze „ztráty smyslu“, prožitek světa jako absurdního chaosu (vyjádřený například nesčetnými díly soudobého umění) je cennou zkušeností s nevykoupeným světem.

Nerozpozna-li velkou spirituální a teologickou zkušenost noci (zůstaneme-li jen u logiky dne), bude naše teologie i spiritualita mělká. Právě zkušenost s temnými okamžiky dějin připomíná podstatné pravdy naší víry: Svět není nebem, lidstvo není sborem andělů, všechny sliby nastolit nebe na zemi a zkonstruovat dokonalého člověka jsou ideologické podvody laciného osvícenského optimismu a jeho dědiců.

Možná právě naše doba, v níž je jakákoliv konkrétní víra něčím nesamozřejmým, protože se nutně (či alespoň s vysokou pravděpodobností) setkává s jiným způsobem víry či s oprav-

dovou existenciální nevírou (v podobě monologického, nekomunikativního způsobu života), kdy náš svět je natolik složitý a protikladný, že víru jakožto důvěru ve smysl činí nelehkou, je zároveň dobou příhodnou pro upřímný dialog mezi různými druhy víry či nevíry.

To co mne k dialogu motivuje, je pohled na svět kolem nás. Hrozím se zpupnosti víry ignorující hlas kritického rozumu, stejně jako zpupnosti sekulárního rozumu pohrdajícího duchovním a mravním poselstvím víry. Víra bez myšlení a myšlení bez víry jsou nebezpečné, opakovaně varoval Jan Pavel II.

Pracuji-li s předpokladem, že jak víra, tak nevíra mají svůj kus pravdy, pak se nechci spokojit s lacině postmoderním heslem: každý má svou pravdu. Zajímá li mne „pravda nevíry“, pak ne proto, abych ji blazeovaně „uznal“, nýbrž abych jejím promyšlením a protrpěním obohatil svou víru.

*Jaromír Mikušek*

## Jeho život ve znamení kříže

Toto mě zaujalo na Eucharistickém kongresu v Bologni. Papež vypadal unavený a vyčerpaný. Právě v té chvíli se objevily hvězdy mladých lidí, Bob Dylan a další, na jejichž jména si už nevzpomenu. Jejich poselství bylo naprosto odlišné od toho, které hlásal papež. Byl důvod ke skepticizmu. Já jsem skeptický byl, a v jistém smyslu stále jsem. Byl důvod pochybovat o tom, zda je vůbec správné, aby vystoupili tito „proroci“. Ale jak zestárlé a pošetilé najednou vypadalo jejich poselství, když papež odložil stranou popsany list papíru, který měl před sebou, a začal k mladým lidem promlouvat ze srdce a říkat jim věci, které, alespoň jak se zdá, nikdo nemá odvahu říct. Začal jim vyprávět o významu neúspěchu, odříkání, přijetí utrpení a o kříži.

V té chvíli nešlo o zašlé a prázdné náboženské formule. Mluvil někdo, kdo – jak stojí v liturgii kněžského svěcení – „připodobnil svůj život tajemství Kristova kříže“, a proto dosáhl moudrosti.

Mluvil o tom, co nabídky průmyslu volného času a současný životní styl odsouvají naprosto stranou. A přece se tato otázka týká každého z nás osobně. Protože to, co je nižší, než jsem já sám, nemůže uspokojit to, co je ve mně veliké a co je v mém nitru. Nějakým způsobem to ví každý z nás. Myslím, že právě ve fyzickém i duchovním utrpení papeže, v utrpení, kterému nikdo neunikne, spočívá specifické poselství druhé poloviny jeho pontifikátu.

Dnes všechno směřuje k dosažení výsledků a k účelovosti. Politik musí projevovat mladický elán, aby měl voliče. Moderní manažerské profese vyžadují dobrou fyzickou kondici. Je zvláštní, že právě v této společnosti, která očividně stárne, neustále narůstá kult mládí. Nemoc a stáří se musí pokud možno nějak skrývat. Papež je neskrývá, nemůže a nechce je skrýt. Právě tak nám prokazuje důležitou službu. I stáří nám má co říct, utrpení má svou důstojnost a spásanosnou moc.

Nemohu zapomenout, jak k nám mluvil u příležitosti velké mše svaté na africkém synodu, na který se tolik těšil, ale protože v koupelně upadl a zlomil si kyčel, musel být

v nemocnici. Krátce předtím navštívil svatyni Madonna delle lacrime v Syrakusách a začal svou promluvu právě připomínkou tohoto setkání. Žádné kázání, které by byl pronesl v dobrém zdraví, by nás nebylo dojalo jako toto. Slzy plačící Madony zastupují všechny slzy nevinných, které nemůže nikdo potěšit. Kolik slz bylo v těchto letech prošlo v Africe, pomysleme na Rwandu, Mosambik, Nigérii, Guineu-Bissau a na mnohé další země. Trpící papež mluvil k trpícím tohoto světa a naprosto nepředvídatelně a se šokující skutečností se účastnil utrpení celé Afriky, čímž se stal důvěryhodným zvěstovatelem Božího soucitu, zvěstovatelem, který může důvěryhodně vybízet k soucitu lidskému.

*Svědectví Sv. Otce Benedikta XVI. z knihy  
Jan Pavel II – Můj milovaný předchůdce.  
K blížící se beatifikaci Jana Pavla II. vybral Václav Chládek.*

## Manželské večery

Centrum pro rodinu Spolu  
www.centrumspolu.estranky.cz

Vás zve na

**Kurz pro všechny manželské páry,  
které chtějí zlepšit své manželství**

**12. května – 30. června 2011**

Každý čtvrtek od 18.00 hod. – 20.30 hod.  
Sokolovna Valašské Meziříčí

**Cena kurzu: 1500, – Kč/pár (včetně večeří)**

Kontakt: tel. 605442977, 731023637  
e-mail: vladislavabatkova@seznam.cz,  
stredisko.catarina@seznam.cz

Těší se na vás spolupracovníci CPR Spolu  
*podrobnější informace na plakátcích*

## Velehradské aktivity

Středisko volného času při Stojanově gymnáziu na Velehradě ve spolupráci s Centrem pro školy Arcidiecéze olomoucké pořádá Prázdninovou školu pro scholy pod záštitou Mons. Jana Graubnera. Akce proběhne ve dnech 5. – 10. července na Stojanově gymnáziu, Velehrad. Dále Středisko volného času pořádá Školu médií a filmu ve spolupráci s Vyšší odbornou školou publicistiky v Praze, Výtvarnou školou a Jazykovou školou (vyučované jazyky: angličtina, francouzština, němčina).

Pro všechny účastníky je připraven bohatý program, během akcí bude přítomen kněz. Bližší informace najdete na plakátcích ve vstupu do farního kostela.

## Mariánské informace

- V neděli 8. 5. 2011 pojedou autobus do ČM Fatimy Koclířov na závěrečný nedělní program semináře vnitřního uzdravení vedeného P. Eliášem Vellou. Odjezd autobusu bude v 6.00 hodin od nádraží ČSAD. Je nutno se mi přihlásit včas.
- Připomínám letošní termíny poutí Fatimského apoštolátu na Turzovku v sobotu 18. 6. 2011 a do Medžugorje ve dnech 12. – 18. 9. 2011. Prosím o včasné přihlášení zájemců.
- V sobotu 30. dubna, v předvečer blahřečení Svatého otce Jana Pavla II. se uskuteční po celém světě modlitební vigilie s centrem dění v Circo Maximo v Římě. Při modlitbě sv. růžence bude díky technice propojeno 5 světových poutních míst. K této vigilii bude možno se připojit i v našem kostele. Začátek ve 20.55 hodin.

*Václav Chládek*

## OPRAVA - OMLUVA

V minulém čísle Života farností č. 03/2011, v tabulce Hospodaření za rok 2010, jsem při opravě tabulky z loňského roku omylem ponechal stará data. Zde jsou správné hodnoty: V roce 2010 činily ostatní příjmy ve Valašském Meziříčí 0,00 Kč, zůstatek v roce 2009 byl 492 518,46 Kč, rozdíl příjmů a výdajů činil 117 342,54 Kč. Za tuto chybu se omlouvám. Na webu je celá opravená tabulka.

*Evžen Hlavica, technická realizace ŽF*

## Křest přijali

### Valašské Meziříčí

Tomáš Tulej  
Adam Tulej  
Simona Vojvodíková

Kristýna Tereza Koblihová  
Tomáš Žarlok  
Dominik Richard Lev

### Lešná

Matěj Jakub Mrlina

## Na konec své pozemské cesty došli

### Valašské Meziříčí

Antonie Gurášová \*11. 10. 1924 †27. 2. 2011, Jasenice 51  
Zdeňka Topičová \*12. 4. 1922 †8. 3. 2011, Poličná 184  
Anna Konečná \*26. 7. 1930 †13. 3. 2011, Krhová 14  
Josef Golán \*2. 2. 1931 †15. 3. 2011, V Zahrádkách 906  
Michal Gablovič \*23. 3. 1930 †16. 3. 2011, U kasáren 1070  
František Sedlák \*14. 8. 1924 †16. 3. 2011, J. K. Tyla 1412  
Josef Malenovský \*31. 7. 1931 †23. 3. 2011, Juřinka 78  
Josef Závíček \*25. 9. 1940 †25. 3. 2011, Sokolská 1089  
Jaroslav Machala \*13. 7. 1936 †30. 3. 2011, Domlulivova 9

### Lešná

Jindřich Rusek \*17. 7. 1928 †6. 3. 2011, Perná 9  
Marie Mocková \*3. 4. 1923 †8. 3. 2011, Lešná 14

Život farností číslo 4, ročník XVIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jitka Dřímál.  
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu [zf.um@abidesign.cz](mailto:zf.um@abidesign.cz) nebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o Květné neděli, 17. dubna 2011

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>